

TÌNH ĐỜI

BS TÔ ĐÌNH ĐÀI - 2012

1. CÒN CÓ NHAU

Những lúc âu yếm nhìn nhau
Vắng vắng nghe...tiếng hú con tàu
Dòng sông đời đang trôi chảy...
Mịt mù...cát bụi tung bay!

Em ơi...hãy gắng cười lên
Vượt qua thác lũ băng ghềnh...
Hương sắc tàn phai theo năm tháng...
Đốm lửa lòng...sưởi ấm cõi lênh đênh!

Dù chi...cũng cố gắng mà vui
Nụ cười tươi...để lại cho đời...
Thân xác rã rời...nhưng còn hơi thở
Hơn là lạnh lẽo...chốn xa xôi!

Làm sao! biết được ngày mai
Hoa gì... rồi cũng tàn phai!
Bướm ong...đâu còn quyến rũ
Vòng tay đất mẹ...sẽ van nài!

Em ơi...lúc còn có nhau
Đừng đợi khi...xa bến, lạc tàu!
Hồn ta sẽ lạc lõng trong mây gió!
Mây trời biêng biếc...tuyết trắng phau

2. VỀ QUÊ

Ta đã về... lại Quê xưa
Lòng buồn như chiếc đò đưa!
Ánh mắt mộng mơ...đâu còn nữa!
Ôi, nhớ thương...nói mấy cho vừa!

Nước non còn đó...vẫn hữu tình
Nắng vàng soi bóng lung linh...
Sao tình người... như gương tan vỡ
Biết ai đây...trời đất lặng thinh!

Ôi xuyên sao...ngang trái tình đời
Lệ buồn rơi rụng... chiều vơi
Thôn xóm thân yêu...thành xa lạ
Mây trắng bồng bênh...cỏi xa xôi!

Bước đi... theo điệu nhạc buồn
Đường quê xào xạc...sôi đá run run
Em ơi, còn nhận ra người tình cũ
Bờ tre, ruộng lúa...ánh mắt ngại ngùng!

Vườn xưa, nhà cũ ...đổi thay
Nhớ thương...mong đợi tháng ngày
Giờ như... qua cầu nước chảy!
Ôi dòng đời ! sao quá chua cay!!

3. QUÊ XƯA

Mẹ ơi, bên này, bên ấy cách xa
Mênh mông mây trắng... chảy là đà
Chạnh lòng con trẻ...hồn xao xuyên
U hoài...giọt lệ tháng ngày qua!

Bao năm thương nhớ...ở xứ người
Một trời hoa...nhưng nước nở chơi vơi!
Ám no...nhớ quê mình tan nát...
Nỗi niềm quặn thắt...giọt lệ rơi!

Bức tranh xưa...con vẽ vào lòng
Khói lam chiều...dưới ánh trời trong
Bên khung cửa...mẹ ngồi dệt vải...
Mộng mơ...theo từng sợi chỉ xuôi dòng!

Mảnh áo thô...con còn giữ đây
Hoa râm mái tóc...dáng vai gầy
Đường kim, khuy áo...hình bóng mẹ
Mơ màng vời vợi...cánh chim bay!

Độ ấy về quê...sương khói tiêu điều
Đường làng cô quạnh hắt hiu!
Mẹ cười...thì thắm trong mây gió
Ve vuốt hồn con...tiếng sáo diều!

Giờ đây...gặp Mẹ trong mơ
Mẹ ơi, tuyết trắng...áng mây mờ
Dòng đời...còn quá cay nghiệt!
Ôm Mẹ vào lòng... nốt nhạc lời thơ!

4. CHO ANH

Em cho anh... mùa Xuân
Ôi, mùa Xuân...hoa bướm tung bồng
Lan tỏa đâu đây...đầy hương sắc
Tơ trời xao xuyên...phiếm sáo ngân!

Bốn mùa, năm tháng... chóng qua
Sắc hương... tình nghĩa bớt mặn mà!
Xác thân mỗi mòn...rơi rụng...
Thâm tình.. thì khó phiêu pha!

Đâu còn hai tiếng... Em ơi!
Cháu con...che mắt...mím cười
Gọi nhau "Ông Bà" cho hợp nhé!
Bên ngoài ...mây gió chơi vơi!

Nặng nề ...lê bước bên nhau
Đường về ...ai trước,ai sau...
Cỏi ấy...hãy chờ nhau nhé
Đất Mẹ thân yêu...chẳng phai màu!

5. MỘT ĐÓA HOA

Nhớ thuở... bắt gặp một đóa hoa
Lung linh... hương sắc ngọc ngà!
Rung động con tim...vừa hé mở
Hoa bướm, tơ trời giọng ngân nga!

Ngân nga...ru giấc mơ say
Hương thơm...mê mẩn tháng ngày
Hình Em rộn ràng trong mây gió!
Hồn anh lả lướt...cánh chim bay!

Bay đi khắp núi, khắp đồi...
Mong manh như chiếc thuyền trôi
Vì đâu em hỏi...trời mây nước
Bến cũ, đò xưa...lại ngậm ngùi!

Ngậm ngùi...ngày tháng trôi qua
Lá Thu vàng...ru gió chiều tà
Nhớ thương...một thời thơ mộng
Giận hờn chi...giọt lệ xót xa!

Xót xa...sương khói... tìm nhau
Tình xưa duyên cũ...chẳng phai màu...
Ngoài trời dù mưa hay nắng...
Tơ lòng...tuyết trắng phau phau!

6. SỚM BÌNH YÊN

Song buồn...sương khói mong manh
Lời em...ngọt liệm mây xanh
Ru hồn anh... ngàn hoa đua nở...
Ong bướm liều lo...nặng trĩu cành!

Dáng em như chiếc thuyền mơ!
Va chạm tim anh...qúa bất ngờ...
Đôi vai gầy...đang rung động
Bồng bênh... suốt tóc ngắn ngờ!

Tập nhật ký...em vội trao tay
Đây dòng sông...sóng vỗ tháng ngày
Giọt lệ mờ...trang giấy trắng
Hồn anh rung động...cánh cò bay!

Biết nói gì đây...chết lặng người
Sông dài, biển rộng chơi vơi...
Lôi kéo hồn anh lìa bến mộng
Sự thật là đây...hay ảo vời!

Văng vẳng...giọng nói nhủ khuyên
Em ơi...vầng đã đóng thuyền
Cám ơn...tình yêu là như thế đó!
Cầu mong sóng gió...sớm bình yên!

7. TÌNH TA

Tạ ơn đời...anh đã có em
Mùa Xuân bắt tận...ánh trăng mềm
Ru ngủ hồn anh...vòng tay ngọc
Trời mơ, đất mộng...chiếc thuyền êm!

Thuyền mơ...rộn rã con tim
Thỏa mãn bao lâu... đã kiếm tìm
Em ơi... đây là ơn phước!
Con tim...xin trao trả về em!

Chẳng cần biết em từ đâu
Dòng sông đưa lối...bất cầu
Sóng tình...rung cùng nhịp điệu
Gió mây quẩn quýt...mãi gần nhau

Điều nhau...đi suốt cuộc đời
Tình đầu ...là tình cuối em ơi
Đốm lửa lòng luôn sưởi ấm...
Dù cho...vạn vật đổi dời...

Thời gian...rồi sẽ qua nhanh
Chúng ta như lá liềm cành...
Cho đời hoa thơm, trái ngọt
Suối tình chung thủy...mãi long lanh!

8. DÁNG AI

Thuở ấy...anh mơ dáng ai
Một đời hương sắc không tàn phai!
Đã ngụy vào tim anh bé bỏng...
Ngàn năm mây gió...mãi u hoài !

Muôn loài ...hòa hợp yêu thương
Điều nhau đi khắp nẻo đường...
Rớt rơi...những điều gian dối...
Lời lẽ con tim...nẻo vẫn vương!

Vấn vương...ngọt liệm mãi cho đời
Khúc ân tình xao xuyên hồn tôi
Thì thầm...cho trời yên, bể lặng...
Khơi dậy tâm linh...bến tuyết vời!

Tuyệt vời...đó chính là em
Suốt đời anh mơ ước mong thêm
Quẩn quýt hồn nhau trong cõi mộng
Thuyền tình nhân loại mãi ấm êm



9. NHỚ HUẾ

Huế mùa này không mưa
Mùa của hoa phượng đỏ!
Chập chờn những tà áo trắng!
Dồn ùa với nắng vàng lụa thưa...

Huế mùa này không mưa
Cầu Trường Tiền nghiêng bóng
Ôm vàng trăng chín rộ
Lòng buồn như chiếc đò đưa!

Hồn Anh lên Kim Long...
Bóng dài...ôi nhớ mong!
Anh xuôi về Bến Ngự...
Tóc ai...nước chảy xuôi dòng!

Anh qua chợ Đông ba...
Bóng hình ai...thướt tha
Tóc huyền ôm chiếc nón
Mắt buồn...giọt lệ sa!

Thành Nội...một trời mộng mơ
Lang thang dưới bóng sương mờ
Thèm thương nhìn hàng cây phượng đỏ
Giờ...Em dạy anh làm thơ

10. XUÂN MƠ

Xuân mơ...rộn rã trong lòng!
Nguồn vui... rạng ánh trời trong!
Biết chẳng ai...tuyết rơi còn đó...
Mầm non, búp nụ chờ mong!

Xuân mơ...rạo rức trong tim
Tảng đá ngằm còn bị đắm chìm...
Nên muôn loài đang ngỡ ngác!
Lâu rồi...mòn mỏi cánh chim!

Xuân ơi... mau thức giấc đi
Vươn mình...với sức Thần kỳ
Cho đất trời thay màu áo...
Hoa bướm rộn ràng...khúc họa my!

Muôn loài đang đợi đón mừng Xuân
Hò reo, nhảy múa... tưng bừng!
Chim ca, cá lượn...hoa đua nở
Gió mây hòa nhịp...tiếng sáo ngân!

Xuân ơi... đến...rời đi thôi
Ước mơ...Xuân đến với nụ cười
Xao xuyên...tình người, tình đất!
Dòng đời sung mãn...chẳng hề vơi!!

11. QUÊ NGƯỜI

Đây quê người hay quê ta!
Ở đâu...đất nước cũng là nhà...
Xác thân...sinh ra từ cát bụi
Hồn linh xao xuyên trời hoa!

Đó đây...dù có cách nhau
Dòng đời chung một chuyến tàu
Lèo lái...xuôi về bến đỗ...
Nghe ngào...sương tuyết trắng phau!

Lâu rồi...ta ở chốn này
Trăng mùa...theo cánh gió bay
Rơi lại...hồn ta ngỡ ngác!
Thâu canh...lệ ứa châu mày!

Xác đây...mà hồn mãi vẫn vơi!
Nhớ thương về chốn xa mờ!
Bờ tre, ruộng lúa...tình chan chứa
Tháng ngày thêu dệt mộng mơ!

Mộng mơ...nay đã chín rồi!
Nắng vàng...ve vãng hồn tôi
Kẻ đây, người đây...đời hư ảo
Dòng đời cứ thế...lạnh lùng trôi!

12. MỘT NGÀY

Một ngày...qua một ngày...
Quả đất cứ mãi tròn xoay...
Gió mây ơi... sao cứ hờ hững!
Biết bao... ngọt đắng, chua cay!

Ta đã đi hết...cả phần đời...
Thân tàn...chiếc lá thu rơi!
Ôi tâm linh đầy xao xuyên!
Lượn bay... giữa chốn ảo vờ!!

Ngày ơi... vội vã làm chi!
Thiên nhiên có nhịp, có kỳ...
Sao lòng người... nhiều lối rẽ...
Em ơi, giọt lệ tràn mi...

Dòng đời...bà Mẹ thương yêu!
Bình minh...hoa bướm dập diều...
Vẳng vẳng...lời thơ, tiếng ngọc...
Vòng tay Tạo Hóa nâng niêu!

Tạ ơn... từng ngày qua!
Suối tình lan đến muôn nhà...
Hồn ta long lanh như giọt nước
Vào lòng đất mẹ...nở ngàn hoa!

13. TUYẾT RƠI

Tuyết rơi...trắng xóa khung trời
Hồn ta theo hạt tuyết rơi...
Long lanh...nhảy múa... đùa dỡn
Nghiêng nghiêng rờ mó...cõi đời

Tuyết ơi, tuyết hời...từ đâu
Trần gian... dưới ánh mây sầu!
Cây cành trơ trọi...buồn ngơ ngác!
Nỗi hồn lạnh lẽo suốt canh thâu!

Nhớ thuở...ôm tuyết vào lòng
Trắng tinh...màu áo trắng trong
Đã ve vuốt...hồn ta ngây ngất
Lời thơ, nốt nhạc...suối xuôi dòng...

Tuyết ơi... sao vội vã ra đi
Để cho ta ôm mối tình si!
Mới thấy đó...nay đã mất đó
Tuyết tan, còn lại những gì!

Dù sao...cũng cảm ơn Tuyết nhiều
Nụ tình trong trắng thương yêu
Tê lạnh...nhưng rồi nồng ấm
Xuân sang...hoa bướm dập dềnh!

14. HÔM NAY

Anh thấy em trong mơ
Hay đang ở ngoài đời...
Ô kìa...hồn anh là mộng mơ!
Còn cõi đời thì đầy ngang trái!

Anh nhớ em trong quá khứ...
Hay mơ tưởng ở tương lai...
Tình yêu nào...rồi cũng lạc phai!
Tương lai...thì đời nhiều lối rẽ!

Em ơi, thôi đừng để trễ...
Hãy dồn hết cho hôm nay!
Tim anh đang ngất ngây!
Hồn anh đang bay bổng!

Xin gió mây đừng lạc lối
Hỡi nắng vàng đừng phôi pha
Cho men tình say đắm mặn mà
Và xin đời ta... cứ như thế!

Nhưng thời gian chẳng ngừng trôi
Ôi lòng ta... quá bồi hồi!
Kim đồng hồ không chạy ngược
Ngẩn ngơ...nhìn bốn phương trời!

15. MÀU TÍM TÔI YÊU

Màu tím anh mơ...
Đã chìm trong cõi lệ mờ...
Em ơi...cả một thời thương nhớ!
Chữ chỉ còn rêu rạc những vần thơ!

Màu tím ơi...sao vội đi mau...
Gió thoảng, mây trôi...sớm lạt màu
Để lại vấn vương khung trời mộng...
Tiếng còi...xé nát lòng đau!

Chiều nay...màu tím hiện về
Khung buồn hoang tím lê thê!
Hồn anh bay theo... về phương ấy...
Biền biệt...tìm đâu hời lời thề!

Anh lại đi lang thang...
Tìm em trong cõi mơ màng!
Vội nhật cành hoa sim màu tím
Dòng đời ai oán...lệ...mênh mang!

Thôi rồi kiếp người... chóng trôi qua...
Bơ vơ...suối tóc chiều tà!
Tim anh đã sang màu tím...
Nhớ thương ơi...tím cả sương sa!!

16. HẠNH PHÚC

Hạnh phúc không ở đâu xa!
Ở ngay trong xó bếp, vườn nhà...
Mãi mê...nên không nhìn thấy
Than thân, trách phận...tháng ngày qua!

Cha Mẹ nào...không thương con
Ngàn năm nhân loại trường tồn...
"Trời sinh...thì trời dưỡng"
Ngẩn ngơ...lặng suốt trào non!

Hãy thức tỉnh...ngươi đời ơi!
Sầu khổ chi...chuyện qua rồi...
Còn chẳng...chỉ là kỷ niệm
Tương lai hy vọng...giữa dòng trôi...

Hãy sống đẹp hôm nay
Tình đời...ở trong tâm tay!
Hãy cho đi...đừng luyến tiếc
Suối mát tình thương...rỡ mặt mày!

Trọn tình, trọn nghĩa với bà con
Hiếu Trung...cuộc sống vuông tròn
Nước trôi đi...mây còn quay lại
Mưa hòa, gió thuận...ấm núi non!

17. ĐỜI NGƯỜI

Thời gian... chóng trôi qua...
Bình minh rực rỡ... cũng xế tà!
Ôi kiếp con người quá ngắn ngủi!
Xót thương số phận... một đời hoa!

Đẹp... xấu... rồi cũng tàn phai!
Mãi mê danh lợi... tranh sức đua tài
Vạn Lý Trường Thành, Lâu đài Điện ngọc
Rêu phong, đổ nát... Phước bất trùng lai!

Cuộc đời là cõi Vô thường
"Nhiều Điều phủ lấy giá gương"
Sống yêu thương và chia sẻ...
Điều nhau... đi hết quãng đường!

Thử hỏi còn gì! khi bạn ra đi ?
Mây gió ngày đêm... mãi thắm thì
"Bia miệng ngàn năm vẫn còn đó"
Đá mòn, núi lở... hãy nhớ ghi!

18. TRỞ VỀ

Về đến đầu làng...
Những con chim sáo hót vang...
Điều ta... nhẹ bước theo dòng lệ!
Nỗi niềm xao xuyến... nắng chiều hoang!

Vườn xưa... sương khói lờ mờ!
Bờ tre, bụi chuối... đáng ngẩn ngơ!
Văng vẳng "Em ơi" thuở xa xưa ấy...
Quặn thắt con tim... bến hững hờ!!

Nhà xưa đáng cũ... đã tiêu tan
Tường mình lạc bước... lỡ đường
Hồn ta... rơi vào hố thẳm!
Gió mây quần quại thổi than...

Bao năm xa cách... lệ chau mày...
Dòng đời lắm cảnh chua cay!
Vì ai... ngăn sông cách núi...
Biêng biếc nhớ thương... liệm tháng ngày!

Đây rồi nhà Mẹ... chỉ trong mơ
Hình xưa bóng cũ... đã phai mờ!
Sáo ơi... thôi đừng hót nữa...
Bản đàn thuở ấy... đã đứt giây tơ!!



19. SỚM CHIỀU

Gởi hồn trong giấc mộng mơ
Màng đen hư ảo... lạng tà
Giật mình... khi tỉnh giấc...
Nỗi niềm... réo rắc cung tơ!

Ngẩn ngơ tiếp tục giữa dòng đời
Bình minh thức... gọi hồn tôi...
Hối hả... một ngày lo công việc
Mắt thấy, tai nghe... lấm bồi hồi!

Ngổn ngang... lấm chuyện đó đây
Trắng đen... triều nặng vai gầy!
Nắng mưa tháng ngày... chịu đựng!
Ngậm ngùi... cát bụi tung bay!

Chim bay mỗi cánh... chiều tà!
Vui buồn hòa nhịp... bản tình ca
Hồn ta cứ thế... trôi trôi mãi
Bâng khuâng... ôm bóng Thiên hà!

Xin đa tạ... nắng sớm mưa chiều!
Vỗ về... ôm ấp mái tranh yêu!
Sơn sắc một lòng thương nhớ
Suối an bình... hoa bướm dập dề!

20. TRẢ LẠI ĐỜI

Tuổi thơ... đã chịu cô đơn
Nhà không nóc... mưa gió dập dồn
Trăng khuya... khi mờ khi tỏ...
Đa tạ dòng đời... mọi Phước ơn!

Đến tuổi... đua chen với đời
Làng thôn... đạ nỏ... bom rơi
Ra đi... tơ lòng héo hắt
Khói lam chiều... đáng Mẹ chơi vui!

Lên đường phục vụ Núi sông
Rừng núi Phước Long... xứ bụi hồng
Rời Cửu Long... lúa vàng chờ đón
Nỗi niềm chua xót... cõi hư không!

Bàn tay Nghè... vãn lái thuyền mơ
Thương dòng đời... bị phủ sương mờ
Luôn gởi hồn thơ trong bến vắng...
Cầu Ân Trời... nói lại dây tơ!

Giờ sống cô đơn... nơi xứ người
Thẳng trâm theo vận nước nổi trôi
Hỡi ai... hiểu lòng ta chẳng tá!
Hằng đêm... giọt lệ... trả lại đời!

21. CÁI TÔI

Sự thật...phải biết mình là ai
Thân cát bụi...ngẩn ngơ hoài!
Cái TÔI...làm cho đời đau khổ...
Cõi trần...máu lệ lã lơi!

Kiếp người...chẳng có bao lâu
Trả vay...vay trả...áng mây sâu!
Miếng ăn, hơi thở và nước uống
Dòng đời...nghĩa nặng...ơn sâu!

Thế tại sao...mãi Tham Sân Si
Tiền tài...danh vọng...có nghĩa gì!
Giận hờn...ghen ghét...càng thêm khổ!
Tay trắng tay...lúc biệt ly!

Sống sao cho bình thân...yên vui!
Thiên nhiên, vạn vật...reo cười
Phớt lờ...mặc thàng ngày trôi chảy
Nước non trảy hội...chẳng hề vơi!

22. LẠC LÒI

Bị hồng chân ở quê nhà!
Lữ hành... đất khách phương xa
Ngoi ngáp lên... tìm hơi thở
Lẻ loi... hoang vắng...cảnh chiều tà!

Sống cô đơn ở xứ Người!
Ngày ngày nhìn áng mây trôi
Đầy Thiên đàn...hay ảo ảnh!
Xứ Văn minh...sao ta vẫn ngậm ngùi!

Vì đời cứ tưởng mình khôn
Dày xéo lẫn nhau...chẳng có hồn!
Tất cả chỉ là..." giả trang xe cát!"
Ngẩn ngơ...xa lánh Càn Khôn!

Tạ ơn...quả đất tượng hình
Con người Sinh vật Thần linh
Nỡ quên mình... từ đâu đến
Thiên nhiên Vạn vật quá vô tình!

Khôn ngoan...biết mình là ai ?
Quyền Sống...được Tạo hóa an bày
Không lực nào...có thể ngăn cản
Bình minh...phải có ánh nắng Mai!



23. KIẾP NGƯỜI

"Kẻ tài...có kẻ tài hơn"
Đua nhau...gây oán, gây hờn
Đất nước,màu da...đều tan nát!
Chiếc bóng nở phồng...rồi sẽ vỡ tan!

Tại sao! chẳng nghĩ kiếp người
Trần gian...cõi tạm mà thôi
Dám sánh mình...trăng sao sáng!
Huênh hoang thách đố ông trời!

Mãi tham lam...chém, giết nhau
Rong rêu, cát bụi...đổi thay màu...
Làn sóng vô hình...luôn tràn đến
Thân mòn, gối mỏi...tuyệt trắng phau!

Con người ơi! Có hiểu vì đâu ?
Quá hăng say...tạo áng mây sâu!
Còn trẻ thì vui...đến già lại khóc!
Dấu chân còn đó...hỏi mình về đâu!

Hãy mau tìm lại...chính mình
Thức giấc...đạp tạ ánh Bình minh!
Chiều về...ngắm trăng thanh gió mát...
Nhịp cầu diệu vợi...phước An bình!

24. SÀU RIÊNG

Mừng vui... Xuân Mới đã về...
Hồn ta xao xuyến...đê mê!
Nhìn cội Mai già...rơi rụng!
Ôi! nỗi buồn...cách trở sơn khê!

Đạp tạ...mùa Xuân đến rồi
Chúa Xuân rạng rỡ...quá đi thôi!
Nhưng hương sắc...ngày ngày phai nhạt
Mây gió gọi hồn...cỏi xa xôi!

Chúa Xuân ơi...sưởi ấm hồn ta
Bướm ong dù còn có ngân nga...
Nhưng trái sầu riêng đã chín!
Vấn vương chi! cánh nhạn chiều tà!!

Ôi...Xuân đến...rời lại đi
Con tim khắc khổ...những gì
Bên ngoài dù... sơn son, phết phấn...
Dòng đời "sinh Ký, Tử Quy"

Con xin ca ngợi mùa Xuân!
Xuân đến, Xuân đi...chín mươi lần
Nhiệm mầu...bàn tay Họa sĩ!
Văn Thơ lưu luyến... mãi lắng lắng!

25. XA RỪNG NHỚ CỘI

Động rừng...cất cánh chim bay
Mây trôi...dòng lệ tháng ngày!
Nhớ thương...núi rừng, gốc cội!
Bầu trời mưa nắng chẳng đổi thay!

Tháng ngày đất khách quê xa
Âm êm...nhưng hồn vẫn là đây!
Khói lam chiều...nụ cười thuở ấy
Mẹ ơi! giờ mây gió ngân nga!

Dòng đời cứ thế...mẹ ơi
Phủ tay...giao sóng biển dập vùi!
Áo mẹ may...thân con vừa sười ấm
Ru hồn con...ảo ảnh chơi vơi!

Nơi đây...vùng đất Tự do
Thuyền mơ...xa bến, nhớ đờ
Nhớ vòng tay âu yếm...lời ca Mẹ
Dòng máu trong tim...suối sâu lo!

Trông ngày trở lại Quê yêu
Rặng đèn...chiếc yếm lụa điều
Hơi thở trầu cau...ngọt liệm
Tạ ơn đời...nguồn cội chắc chiu!

26. TIẾNG SÉT TÌNH YÊU

Có ai tránh được tình yêu
Tiếng sét tâm linh...mây gió dập diều
Lôi kéo...hồn thơ bay bổng
Trời mơ, bến mộng...đáng lảng phiêu!

Nhưng rồi...én nhận lạc bầy...
Bóng hình em giăng bữa trời mây
Nhốt hồn anh vào mơ mộng...
Nụ tình..thuở ấy vẫn đắm say!

Ánh mắt, nụ cười...mãi vấn vương
Tâm tư... soi sáng đêm trường
Lúc ấy ngại ngùng...chưa lời nói
Chôn dấu trong tim...lệ nhớ thương!

Ôi thời gian trôi đi quá mau
Hè qua...Thu đến...lá thay màu
Tan vỡ...nắng vàng ru gió thoảng
Lệ buồn...rụng trắng hoa cau!

Em ơi, thôi đã hết rồi!
Vàng trắng...ai xê làm đôi!
Kẻ đó, người đây...hình thiếu bóng
Giấc mộng ngây thơ...mãi ngậm ngùi!

27. NGHIỆM TÌNH CHA

Cởi đời...nặng trĩu đôi vai
Quặn thắt trong tim...nỗi u hoài
Đội ơn Cha...cho con vào bến mộng
Dòng đời...mưa nắng chẳng tàn phai!

Tương lai...đầy dẫy ánh mộng mơ
Ý trời tương phản...đâu có bất ngờ
Vi trí khôn... mang thêm sầu khổ
Dòng đời trăm mối...rối cung tơ!

Hiện tại...ta đang sống đây
Vũ trụ bao la...vật chất dư đầy
Sao quá lo lắng về sự sống!
Nỗi niềm khô héo...cả cỏ cây!

Đa tạ...nghiệm được tình Cha
Suối mát tình thương...rộng hải hà
Thuyền con...giao tay Người lèo lái
An bình...mọi sóng gió vượt qua!

Không Đâu...mà chẳng có Đuôi
Trần gian...bến đậu tạm thời
Đến và Đi...đều là cát bụi
Ngàn năm...mây gió lạnh lòng trôi!

28. NƠI ĐÂY

Đa tạ...được sống nơi đây!
Thiên nhiên rộng rãi... ánh trăng đầy
Màu da Sắc tộc...đều ca hát!
Tình người xao xuyên...trời mây!

Nhưng có gì...toàn vẹn đâu
Ngọc sáng long lanh...cát bụi đầy
Vật chất...con mồi hiểm độc!
Lệ buồn khắc khoải...suốt canh thâu!

Tình thương, Công lý...thuận ý Trời
Tâm tình...trần ngập biển khơi...
Đa tạ...trái tim nhân hậu!
Giọng hò, tiếng hát...chẳng hề vơi!

Vượt ve, vuôn xói...vững Niềm Tin
Vượt qua bão tố, thác ghềnh...
Chiếc neo tình luôn bám chặt
Long lanh rạng rỡ...ánh bình minh!

Năm Châu, bốn Bể ngợi ca!
Loài người là những bó hoa!
Sắc tàn...nhưng hương vẫn còn mãi...
Ngàn năm mây gió ngân nga!!

29. KHUYẾT LẠI TRÒN

Đa tạ...vì tình thương của em
Tưởng rằng...thuyền thuận gió êm
Ai ngờ lòng người thay đổi...
Đò tình...giữa cảnh lênh đênh!

Ôi thôi, lèo lái...chẳng được gì
Con tim gian dối...giữa dòng si
Tình đời... như gương tan vỡ...
Chia tay...giữa cảnh loạn ly!

Sài thành...tiếng khóc chào đời
Vần trắng...ai chia cắt...ba nơi!
Trái sầu đau...gắn vào tim Mẹ!
Trời Phước long...mây gió chơi voi!

Trời vui...mang lại cho nhau...
Nhưng đò xưa, bến cũ...đã phai màu!
Nặng trĩu tâm hồn...như sỏi đá
Rong rêu...giọt lệ...phủ thương đau!

Cám ơn...vùng đất đỏ Cao nguyên
Gió bụi tung bay... nổi u phiền!
Thôi rồi...bàn tay ai ác nghiệt!
Vùi dập hồn ta...cảnh truân chuyên!

Dù sao...anh cũng cám ơn
Vai mang áo lính đã sờn
Mầm non...tương lai đầy búp nụ
Mộng mơ...trăng khuyết lại tròn!



30. BỤI HỒNG

Bụi đỏ...đời gió bay...
Dồn chân nơi xứ này...
Gây buồn phiền cho sỏi đá!
Núi rừng ơi, chia chén men say!

Tóc em...đã nhuộm màu hồng
Mộng mơ... mây gió cõi hư không
Đã trôi xuôi về... căn nhà nhỏ...
Cuốn phẳng bao phiếm tơ lòng!

Thôi rồi...văng vẳng đó đây...
Sương sa...én nhạt lác bầy!
Bước chân đời... như lá đổ...
Ôi bụi hồng...người quá chua cay!

Anh vẫn... xót xa cho tình đời!
Ngậm ngùi...hụp lặn...giữa dòng trôi
Cái gì đến...nó sẽ đến...
Gắng công chi...hoa lá đã rã rời!!

Niềm đau...giọt lệ...gia từ
Kiếp người trong cảnh thực hư...
Cam đành...giao cho số phận!
Nốt nhạc buồn...gói trọn tâm tư!

31. NGẬM NGÙI

Từ độ ấy... chia tay...
Than ôi...trên thế gian này
Tình chúng ta ...đã chết...
Hồn lià xác...cất cánh bay...

Bay đi khắp chốn, khắp vùng
Nhận lạc bầy...giữa chốn mộng lung
Cơ may...anh tìm ra bến đậu...
Còn em bám chặt bụi hồng!

Bụi hồng...mây gió tiêu tan!
Giờ đây...hương sắc phai tàn!
Nhìn xem bao mầm non kết nụ
Dòng đời cát tiếng hò vang!

Tiếng hò rung động tình người
Dòng đời... bến ngược, đò xuôi
Rời đây...mai về cát bụi...
Lòng mẹ bao la...vẫn ngậm ngùi!

Ngậm ngùi...cõi sống bao la
Những đóa hoa...vẫn mặn mà!
Đa tạ gốc sen... từ đầm ấy...
Hương sen ngậy ngát ...mãi lan xa!

32. CÁI TÔI...

Ta đang hiện diện nơi đây...
Tỉnh say...mộng寐...vời đầy
Xác thân vay mượn từ cát bụi
Nụ hôn nặng nợ...cỏi gió mây!

Gió mây bình thản nổi trôi...
Lang thang... khắp núi, khắp đồi...
Cung cấp cho đời nguồn sống
Trả vay, vay trả...chẳng hề vơi...

Không vơi...kể cả uống, ăn...
Thiên nhiên vạn vật...hải đảo đất bằng
Cho đời hả hê...tận hưởng...
Tham sân si...tan vỡ vàng trắng!

Trăng mờ...trời đất vạ lây!
Cái TÔI...cát bụi triều đầy...
Lương tâm chết dần...năm tháng
Nhân tình...gió thoảng, mây bay...

Hồn đi...xác cảnh lẻ loi...
Sân ga... vang dội gọi tiếng còi
Ôi... đã chết cả hồn lẫn xác!
Kiếp người chìm vào ngực trần ai!!

33. NÀNG THƠ

Từ nhỏ... ta đã mộng mơ
Dòng đời như suối nhưng thơ
Mong tìm được hồn thơ bên cạnh...
Đôi cánh chim chung bền, chung bờ!

Tưởng đâu... mơ mộng đã hiện về
Niềm vui xao xuyên trời quê!
Nhưng rồi... vàng trắng tan vỡ...
Hồn thơ tức tưởi...nã nề...

Trách mình... hay trách ai
Ngày đêm...than vắng, thơ dài
Có ai đứng trên đầu ngọn gió
Sưởi lại hồn ta...ánh nắng mai!

Ngẩn ngơ...bến mộng...trời mây
Lệ đổ... con tim đã hao gầy
Con đò xưa...dòng sông mới...
Hỡi ơi... trời đất vẫn lá lay...

Cô đơn, hiu quạnh xứ người
Thu về...chiếc lá vàng rơi!
Thôi hết rồi...một thời mơ mộng
Nàng Thơ...xin trả lại cho đời!

34. ĐẾN RỜI ĐI

Em đến...rời lại ra đi
Ôi thôi...đời anh còn những gì!
Chỉ còn con tim khô héo!
Tiếng ve sầu...lệ ứa vành mi!

Em ơi, vì sao...vội vã ra đi
Thiên đường...nhuộm cảnh sầu bi!
Sao trăng bơ phờ...không còn sáng
Giọt thương, giọt nhớ...cảnh loạn ly!

Em đi rồi...còn đâu hồn của anh ?
Chơi vơi như chiếc lá lia cành...
Tiếng Thu buồn...ngàn hoa rơi rụng
Mảnh hồn ơi...sao quá mong manh!

Sự thật...hay chỉ là giấc mơ
Ngày đêm...mây tím...hững hờ!
Em ơi...một phút giây ân ái
Kiếp tằm...không dứt...nhả tơ!

Dù sao...cũng tạ ơn đời!
Đời hoa chỉ nở...một lần thôi!
Gây tim non...một đời xao xuyên
Tiếng Thơ nức nở...mãi dòng trôi!!

35. NỤ TÌNH NĂM ẤY

Em ơi...đời chỉ là một giấc mơ
Tình yêu...sương khói mây mờ!
Lệ thương...rơi bên thềm vắng...
Cung đàn réo rắc...rộn tiếng thơ!

Tỉnh ra...thì đã muộn màng!
Qua rồi...một chuyến đò ngang...
Sông dài còn in hình bóng..
Gió mây ôm ánh trăng vàng!

Dù sao... cũng tạ ơn đời!
Giờ đây...cách trở xa xôi...
Hỡi ai còn nhớ nụ tình năm ấy!
Lệ buồn như lá Thu rơi!

Lần hồi...bước vào cõi mênh mông
Đời ơi...đang có biến thành không!
Thôi thì đừng mong, đừng nhớ...
Vườn xưa...ươm nụ cúc hồng ...

Em ơi...gió mây đến rồi đi...
Tắm thân nặng nợ sầu bi!
Trước sau ...rời đò cũng rời bến...
Nhớ thương, luyến tiếc...có ích gì!!

36. DÒNG ĐỜI

Ngày ấy còn vắng vắng đầu đây
Mừng vui... hồ hởi men say...
Đường cong danh lợi luôn khép kín
Mãi mê... quên hẳn tháng ngày!

Thieu thân...nhưng tưởng khôn ngoan
Mê say...dưới ánh sáng đèn vàng
Tìm cái sống...trong cõi chết!
Bàng hoàng...mây gió thổi than!

Dòng đời cứ thế mà trôi...
Đến rồi đi...trả nợ cho đời
Ôi...óc con người quá nhỏ bé!
Mộng mơ...lạc chốn ảo vờ!

Tĩnh ra...thì quá muộn màng
Gió mây...khi họp, khi tan
Thời gian có bao giờ trở lại!
Tuyết rơi...sương khói...lệ tràn...

Thôi thì... cố gắng mà vui!
Quá khứ không thể đổi đời...
Hãy hoàn thành tốt ...ngày hiện tại
Đông tàn...Xuân đến... nở hoa tươi!

37. TÌNH YÊU

Tình yêu...là cái chi chi...
Dù chi...ta cũng chi chi với tình!
Tình làm trời đất rung rinh...
Hồn ta bơi lượn...giữa dòng suối mơ!
Bồn ba...vào cõi sương mờ
Bướm hoa say đắm...ngẩn ngơ vì tình!
Trắng vàng đáy nước lung linh
Chim bay, cá lượn...nụ tình đông đưa!
Dòng đời... lẫn lóc nắng mưa
Cô đơn, hiu quạnh...gió mùa bọc quanh!
Vi đầu...tình quá mong manh
Đò xưa, bến cũ...lữ hành lẻ loi!
Tình là thế ấy...hời ơi
Con tim khô héo...dòng đời xốn xang!
Đó đây...giờ đã chiều vàng
Tuyết rơi trắng xóa...bàng hoàng gió mây!
Tình ơi, tình hời có hay!
Thieu thân tan xác...men say vì tình!
Chi chi...rồi cũng cóc cần!
Nụ tình thuở ấy...như vàng trắng rơi!

38. MƯA XỨ HUẾ

Mây lang thang khắp bầu trời
Tình thương rơi xuống cho đời...
Nước ơi...từ không thành có!
Chung tình...bến mộng chẳng hề vơi!

Giọt nào...rơi xuống dòng sông
Hương ơi...hòa nhịp sóng tơ lòng
Hò vang... ruộng đồng thôn xóm
Rồi xuôi về biển cả mệnh mông!

Giọt nào...rơi xuống giữa dòng đời
Lá xanh long lánh...viên ngọc rơi
Ngọt ngào...thấm vào lòng đất mẹ
Mùa Xuân...hoa lá rộn reo cười!

Và cứ thế...Huế ơi, mưa hoài
Đường mòn...in gót chân ai!
U ám...hoàng hôn chiều tím!
Mây gió tình riêng... chẳng tàn phai!

39. LOÀI HOA

Con muốn làm mây...lơ lửng khắp trời
Ôm ấp núi rừng, biển cả ngàn khơi...
Cùng chim, cá... tung tăng nhảy múa
Suối tình muôn thuở...chẳng hề vơi!

Con muốn làm giọt nước long lanh!
Khoe duyên, đua sắc...suối tơ mảnh
Về đất Mẹ...uơm mầm, kết nụ...
Rộn ràng hoa bướm... ngóng trời xanh!

Con muốn làm làn gió thân thương
Chim bay rung cánh...khúc Nghê Thường
Ve vuốt những tâm hồn lạc lõng
Khóe mắt rạng ngời...sóng trùng dương!

Con muốn làm tuyết...phủ trắng núi đồi
Ru nắng vàng... xóa tóc lả loi...
Kìa...Gấu con tìm theo vết chân mẹ
Thâm tình Mẫu Tử...tợ biển khơi!

Vũ trụ ngàn năm...mãi vui đùa
Thiên nhiên, Vạn vật...chẳng ganh đua!
Ôi! con người ...quá bé nhỏ
Biết chẳng số phận...một Loài Hoa!



40. TẠ ƠN

Tạ ơn Công Đức Mẹ Cha...
Tình thương... lai láng Hải hà!
Hình ảnh đậm đà trong tim óc...
Mây chiều hoang tím... giọt lệ sa!

Tạ ơn Đất Mẹ thân yêu...
Xót xa thương nhớ muôn chiều!
Ở nơi này...nhìn về phương ấy...
Võ vàng cánh nhọn...bến cô liêu!

Tạ ơn Đấng Tạo hóa cao sang...
Hồn lâng lâng theo ánh mây vàng!
Dòng sông đời luôn trôi chảy...
Khách Lữ hành...tiếp tục chuyến đò ngang

Cầu xin...Thế hệ Tương lai
Nắng mưa...trời đất thuận hòa!
Quả đất tròn...màu xanh thắm!
Ngàn năm...mây gió mãi hát ca!

Kiếp Tầm...thì phải nhả tơ...
Mặc cho ngày tháng...hững hờ
Mãi ru hồn... trên trang giấy trắng...
Lệ buồn trang trải...những vần thơ!

41. BỐN MÙA

Em ơi...còn nhớ mùa Xuân
Ngàn hoa ong bướm vui mừng
Quần quýt bên nhau như hình với bóng
Xin thời gian...đừng có qua nhanh!

Mùa Hè...gió mát trăng trong
Vi đầu...chạnh phiếm tơ lòng!
Lau sậy...đôi bờ chênh chếch!
Ve sầu rả rả...nổi sầu đong!!

Kìa Thu đã đến rồi... em ơi!
Lá vàng ru gió...nhoèn miệng cười...
Trời phượng vĩ...trăng mùa thương nhớ!
Thuyền mơ...bến mộng lả lơi!

Nhưng rồi mùa Đông lại khắc khe...
Cây cảnh trơ trụi...tái tê!
Bếp lửa hồng...thơm mùa lúa mới!
Tình buồn...tình mãi đê mê!!

Bốn mùa... nhớ mãi nghe em!
Sương khuya...trăng rọi bên thềm
Dù đường xa...có em bên cạnh...
Nhưng Đường Về...ôi lạnh lẽo buồn tênh!!

42. CÁC CON

Trời cho...Ba có 5 con
Thương con với tất cả tấm lòng
Trời sinh mỗi đứa...mỗi ý...
Cầu xin...nước chảy xuôi dòng!

Con thì phải giống Cha
Dù không châu báu, ngọc ngà!
Máu trong tim con...còn chảy
Thần linh là nguồn sống...chớ phôi pha!

Mong con biết phận làm người
Dù sống nơi đất khách xa xôi...
Hiếu Trung...Nhân nghĩa... gìn giữ
Tiền tài Danh vọng...như áng mây trôi!

Nguyện cầu...cuộc sống Hiền Lương
Lòng tham...khó đoán, khó lường
Chớ sống ngược lòng Tạo Hóa
“Nhân quả nhân tiền” lằm tai ương!

Hằng ngày...Ba mãi cầu mong!
Cây cảnh Ba đã vườn trồng...
Săn sinh Hoa thơm, Trái ngọt...
Giúp đời...còn quá long đong!!

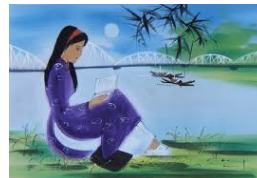
43. MỘT NGÀY QUA

Bình minh rạng rỡ nụ cười
Hào quang chiếu sáng khắp nơi!
Kim cương, vàng ngọc...đầy hoa lá
Nguồn sống tràn dâng...quá tuyệt vời!

Trưa về...sông nước long lanh
Em ơi...nắng gắt thử... lòng thành
Gôm cả trời mây vào đáy nước...
Tâm tình...gợn sóng mây xanh!

Chiều về...đồi núi hò vang
Mắt long lanh...gheo ánh trăng vàng
Còn đâu... má hồng...răng trắng
Mau lên...kịp chuyến đò ngang!

Rạng ngời ánh mắt Hằng Nga
Ngàn sao ôm dải Ngân Hà!
Thương nhớ...một thời mơ mộng
Thì thầm ca ngợi...một ngày qua!



44. KIẾP NGƯỜI

Tạ ơn...con được chào đời
O oe tiếng khóc... hé vành môi...
Cha Mẹ vui mừng hớn hờ!
Nào hay...thêm một kiếp ảo vờ!

Tiếng đầu lòng...con gọi Cha Cha...
Âm thanh sâu lắng...mặn mà
Tạ ơn Đời...cho con cuộc sống!
Chiếc neo tình...giữa bão táp phong ba!

Lớn lên trong dòng suối Mẹ Hiền
Bầu trời mưa gió...triền miên
Mái ấm gia đình... kỳ diệu!
Theo gương Cha...lèo lái chiếc thuyền!

Va chạm cuộc đời...đầy rối ren!
Lương tâm thức tỉnh...theo tiếng kèn
Xông pha...cố kiếm tìm Chân lý...
Xoa dịu dòng đời...cởi bỏ chèn...

Kiếp người...gió thoảng, mây trôi
Nghiêng nghiêng...chiếc bóng lưng đời
Cha ơi, con chưa hoàn thành nhiệm vụ!
Đường về mây gió...ngậm ngùi trôi!!

45. TA MUỐN

Ta muốn làm loài hoa...
Sắc hương...tô điểm cho bốn mùa!
Lả lơi...tự tình cùng ong bướm
Nụ hôn ru gió thoảng... ngân nga!

Ta muốn sống như loài chim
Liều lo theo rung cảm riêng mình!
Ve vuốt tình đời như sóng vỗ...
Tranh nghèo tuyệt tác...chiếc thuyền êm!

Đội ơn...được làm kiếp người
Ta không thể sống như đười ươi!
Luôn bị kèm chế...miếng ăn, lời nói...
Ôi trần gian...bể khổ muôn đời!

Thiên Nhân Địa...hòa hợp từ lâu
Lòng người như áng mây sầu!
Gian ác, Độc Tài, Hoang Tưởng...
Đẩy đưa nhân loại...đến vực sâu!

Thế kỷ 21 đã đến rồi ...
Tự Do, Dân Chủ...điểm vành môi
Tình người...chung một bến đỗ...
Bốn phương rộn rã...tiếng cười!

46. ĐẰNG TẠO HÓA

Thượng Đế tạo ra đất trời
Đất liền Biển cả...ngàn khơi
Vũ Trụ bao la...kỳ diệu
Mãi ngợi ca...Công Đức Ngôi Lờ!

Con người từ cát bụi tạo nên
Bàn tay Mẫu nhiệm,Nhân hiền!
Hà hơi thở Cha... cho con sự sống
Vườn Eden...phong cảnh Thần tiên!

Mỗi người là hình ảnh của Cha
Khôn ngoan...xinh đẹp...mặn mà...
Cai quản...muôn loài trên mặt đất
Ơn phước tuôn tràn...ngọc châu sa

Nam Nữ...phân biệt rõ ràng
Sanh con...để cháu...muôn ngàn
Cha cho con Tự Do... chọn lựa
Con giống Cha...Phước hạnh Vinh quang!

Gia đình...mái ấm thân yêu!
Thuyền non...gió bão dập điều
Luôn Có Cha ở bên cạnh...
Tình cha con...gắn bó sơn keo!

47. THIÊN NHIÊN

Thiên nhiên xinh đẹp hữu tình...
Con người dấu ấn của Thần linh!
Sao nở làm lu mờ cuộc sống!
Niềm đau cha xót...cõi hữu hình!

Mặt đất rung chuyển tròn xoay...
Tuân theo định luật...đã an bày
Mọi sự...trong tay đấng Tạo Hóa
Bình an tận hưởng...chớ lá lay

Con người cứ tưởng mình khôn!
Nhưng chỉ là Cục Đất có hồn...
Làm sao...chuyển vận đại cuộc!
Nụ cười chưa tắt...đã Hoàng hôn!

Không lẽ...ta là thú vật hay sao!
No nê thỏa thích...lại tự hào!
Làm cho trời nghiêng đất ngã...
Lệ sầu...tím cả trời cao!!

Hãy tìm ...thanh thảo, bình an
Tình người là ngọc, là vàng!
Thiên nhiên là Bà Mẹ yêu quý
Hiếu Trung...ven chuyển đồ ngang!

Iowa tháng 6/2012
BS Tô Đình Đài

